

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/32/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010521
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814010521.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci proti obžalovanému V. M. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/, c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/ Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 18. mája 2016 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k.2T/155/2014-153 zo dňa 21. marca 2016, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného V. M. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 21. marca 2016, č.k.2T/155/2014-153 bol obžalovaný V. M. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/, c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

-hoci mu zo zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojej dcéry E. N., nar.XX.X.XXXX a rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.5P/20/2008-17 zo dňa 7.7.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.7.2008, bol zaviazaný platiť matke dcéry B. N. výživné X.XXX,-Sk (99,58 Eur) mesačne, a to do 20. dňa v mesiaci, plneniu tejto povinnosti sa v K. vyhýbal od 27.4.2012 do 3.8.2012 a od 28.2.2013 do 12.1.2016 tým, že od 27.4.2012 do 3.8.2012 bol zamestnaný a nebol evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, od 3.8.2012 do 27.2.2013 bol vo výkone trestu odňatia slobody, kde nahlásil vyživovaciu povinnosť, po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa zaevidoval na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie až dňa 28.3.2013, následne sa dňa 2.4.2013 zamestnal, avšak zamestnávateľ s ním skončil pracovný pomer na jeho žiadosť, dňa 13.10.2014 bol vyradený z evidencie úradu práce pre nespoluprácu, od marca 2013 do 12.1.2016 zaplatil B. N. výživné 240,-Eur a na výživnom jej zostal dlhovať 3.444,30 Eur a tohto konania sa dopustil, hoci bol rozsudkom Krajského súdu Trenčín číslo 2To/112/2011-98 zo dňa 26.4.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.4.2012, odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne, z výkonu, ktorého bol podmiennečne prepustený dňa 27.2.2013.

Za tento trestný čin bol obžalovaný V. M. odsúdený podľa § 207 ods. 3, § 38 ods. 4, § 37 písm. m/ Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, nakoľko bezprostredne po jeho vyhlásení ho napadol odvolaním obžalovaný V. M. pre nesprávnosť výroku o treste.

V písomných dôvodoch svojho odvolania, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že obžalovaný V. M. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 17.2.2016 urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. s tým, že sa cíti byť vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy, ktoré však okresný súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por. neprijal. Obžalovaný V. M. uviedol, že sa cíti byť vinným a trestnú činnosť ľutuje. Podľa jeho názoru okresný súd mal posúdiť vyhlásenie obžalovaného a jeho

následné oľutovanie trestnej činnosti ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., pričom v prípade vyrovnaného počtu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností by nebol dôvod na postup podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. Obžalovaný má za to, že uloženie nepodmienečného trestu vo výmere 36 mesiacov je pre neho prísny a neprímeraným trestom, pretože sa tým len oddiali splácanie zameškaného výživného, prípadne jeho riadne plnenie si vyživovacej povinnosti. Obžalovaný z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 Tr. por. zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku a uložil mu primeraný výchovný trest.

K odvolaniu obžalovaného V. M. sa do verejného zasadnutia krajského súdu prokurátor písomne nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu prokurátor krajskej prokuratúry navrhol, aby odvolanie obžalovaného bolo ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuté, nakoľko napadnutý rozsudok považuje za zákonný a vecne správny.

Obžalovaný a jeho obhajca na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli, aby odvolací súd rozhodol v intenciách písomného odvolania obžalovaného.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí dňa 18. mája 2016 na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 21. apríla 2016, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť len obžalovaným napadnutých výrokov rozsudku o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného V. M. nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania, teda výrokov o vine, ktoré neboli napadnuté odvolaním a ktorých správnosť odvolací súd nemohol preskúmať, postupoval pri ukladaní trestu obžalovanému V. M., pri určení druhu a výmery trestu, ako aj spôsobu jeho výkonu v súlade so zákonom. Nezistil pritom žiadne podstatné chyby konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzali a ktoré by spočívali v porušení ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci a právo obhajoby obžalovaného. V uvedenom smere totiž okresný súd tiež postupoval v súlade so zákonom.

Trest odňatia slobody uložený obžalovanému V. M. vo výmere 36 mesiacov nepodmienečne podľa trestnej sadzby stanovenej v § 207 ods. 3 Tr. zák. považuje aj krajský súd za zákonný a vecne správny. Okresný súd pri ukladaní druhu a výmery trestu správne u obžalovaného nezistil ani jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 Tr. zák. a správne zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., že bol už za trestný čin odsúdený. Pri prevahe priťažujúcich okolností okresný súd správne s použitím ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenej v § 207 ods. 3 Tr. zák. vo výmere 1 rok o 1/3 na 2 roky a 4 mesiace (výpočet: rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby upravenej v ustanovení § 207 ods. 3 Tr. zák.; 5 rokov - 1 rok = 4 roky; 1/3 zo 4 rokov = 16 mesiacov; 12 mesiacov + 16 mesiacov = 28 mesiacov; 2 roky a 4 mesiace) a trest ukladal v rozmedzí zákonnom upravenej dolnej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace a hornej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Krajský súd rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody, nakoľko obžalovaný sa predmetnej trestnej činnosti dopustil v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody v trestnej veci Okresného súdu Prievidza sp.zn.1T/31/2011 a tiež v trestnej veci Okresného súdu Prievidza sp.zn.1T/275/2012. Uloženie trestu odňatia slobody s podmiennečným odkladom obžalovanému V. M. v uvedenej trestnej veci bráni ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák., v zmysle ktorého podmiennečné odloženie výkonu trestu odňatia slobody podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. sa nepoužije, ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Nad rámec úvah okresného súdu odvolací súd dodáva, že obžalovaný V. M. bol doteraz päťkrát súdne trestaný od roku 2009 (v dvoch prípadoch sa na neho hľadá ako keby nebol súdne trestaný), predmetnú trestnú činnosť spáchal vo forme úmyselného zavinenia, a je zrejmé, že ani predchádzajúce nepodmienečné tresty odňatia nevedli k náprave obžalovaného V. M..

Preto vzhľadom na osobu obžalovaného a vzhľadom na okolnosti prípadu odvolací súd dospel rovnako ako okresný súd k záveru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a najmä na nápravu obžalovaného je výkon trestu odňatia slobody u neho nevyhnutný. Trest uložený okresným súdom zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že rovnako vecne správny a v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. je aj výrok napadnutého rozsudku o zaradení obžalovaného V. M. na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Pokiaľ obžalovaný namietol, že okresný súd neprihliadol na jeho strane na poľahčujúcu okolnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 36 písm. l/ Tr. zák., že sa k trestnej činnosti priznal a túto trestnú činnosť úprimne oľutoval, odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že na priznanie uvedenej poľahčujúcej okolnosti nepostačuje len skutočnosť, že sa obžalovaný prizná k trestnej činnosti (obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por.), ale zároveň je potrebné, aby túto svoju činnosť i úprimne oľutoval. Zo súdneho spisu však nevyplýva, že by obžalovaný počas trestného konania prejavil úprimnú ľútosť nad svojou trestnou činnosťou, pričom na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že na verejnom zasadnutí krajského súdu obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že je mu skutočne veľmi ľúto, že sa dostal až pred odvolací súd s tým, že dlhšiu dobu mal finančné problémy. Obžalovaný ďalej uviedol, že žije so svojou matkou, ktorá má zdravotné problémy a musí sa o ňu starať. Odvolací súd takýto prejav vnútornej vôle obžalovaného nepovažuje za akt úprimnej ľútosťi obžalovaného, pričom ho vyhodnotil ako účelový v snahe dosiahnuť zníženie uloženého trestu odňatia slobody.

Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu uloženého trestu odňatia slobody, preto odvolanie obžalovaného nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ho.

Krajský súd vzhľadom na už uvedené nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo výrokoch o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu v prospech obžalovaného tak, ako sa domáhal vo svojom odvolaní, preto podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného V. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.